

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie **M. D.**

wobec którego warunkowo umorzono postępowanie karne

o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 20 września 2018 r., sygn. akt VI Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 26 lutego 2018 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża M. D.

UZASADNIENIE

Na wstępie trzeba podkreślić, że w realiach tej sprawy jedynie podniesienie zarzutu istnienia uchybienia, wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k., umożliwiałoby przełamanie ograniczeń wynikających z art. 523 § 2 k.p.k. i otwierało stronie drogę do wniesienia kasacji na korzyść oskarżonego. W takim układzie procesowym przedmiotem kontroli kasacyjnej może być wyłącznie ten zarzut, który ją uruchomił i uczynił dopuszczalną.

W niniejszej sprawie Autor kasacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażące naruszenie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. polegające na wydaniu wyroku, którego wykonanie jest niemożliwe, ponieważ w stosunku do oskarżonego orzeczono obowiązek naprawienia szkody solidarnie ze skazanymi w sprawie współoskarżonymi, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 2000 złotych,

podczas gdy oskarżony nie utrzymuje kontaktów ze skazanymi i nie ma możliwości wykonania orzeczonego solidarnie zobowiązania.

Powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Podkreślić należy, że przepis art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., powołany jako podstawa rozpoznawanej kasacji, wiąże bezwzględne skutki w postaci uchylenia orzeczenia wyłącznie ze sprzecznością w jego treści uniemożliwiającą jego wykonanie. Chodzi tu, zatem o sytuację, w której zaistnieją kumulatywnie oba elementy, o których mowa w przepisie. Po pierwsze zaistnieje sprzeczność części dyspozytywnej wyroku, po wtóre będzie to taka sprzeczność, która uniemożliwia, a nie jedynie utrudnia jego wykonanie. Analiza treści zarzutu kasacyjnego wskazuje, że żaden z powyższych warunków w rozważanej sprawie nie nastąpił. Jak stwierdził Sąd Najwyższy, cyt. „...bezwzględny powód odwoławczy określony w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. występuje wówczas, gdy w samej treści części dyspozytywnej orzeczenia występuje takie wewnętrzne „pęknięcie”, iż spełnienie jednego z zawartych w niej rozstrzygnięć musiałoby prowadzić do zignorowania innego z rozstrzygnięć” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 2011 r., IV KK 403/11, R - OSNKW 2011, poz. 2426). W niniejszej sprawie z pewnością nie mamy do czynienia z taką sytuacją. Jeśli zaś idzie o drugi warunek, to trafnie zauważa prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, iż z istoty zobowiązania solidarnego wynika, że oskarżony może spełnić świadczenie w całości i dochodzić roszczeń regresowych, bądź też spełnić świadczenie w części. Fakt nieutrzymywania kontaktów przez M. D. z pozostałymi skazanymi w żadnym razie zatem nie wpływa na możliwość wykonania przedmiotowego rozstrzygnięcia zawartego w wyroku karnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.